

dost' nevinnosti na to, aby nemal dôvod sa na mňa nahnevať, ale aj dost' ostrosti na to, aby sa ma radšej zbavil, než ma tu ďalej držal a vypočúval kvôli tomu, čo veziem. „Ešte som vás tu nevidela,“ zmením tému. „Hliadkujete na tejto ulici každý deň?“

„Na naivné dievčatká, ako si ty, nemám čas. Chod' radšej domov, Hanneke.“

Šliapem ďalej, riadidlá sa mi nepatrne trasú. O tých balíčkoch som mu z väčšej časti povedala pravdu. V prvých troch sú naozaj knihy, sveter a zopár zemiakov. Ale pod zemiakmi ležia párky za štyri kupóny, ktoré som kúpila na potravinové lístky nejakého mŕtveho muža, a pod tými zase cigarety a alkohol za peniaze, ktoré mi môj šéf pán Kreuk dnes ráno dal presne na tento účel. Nič z toho mi nepatrí.

Väčšina ľudí by povedala, že obchodujem na čiernom trhu, v pokútnej ilegálnej zmenárni tovaru. Ja sa vidím skôr ako zháňačka. Zháňam zemiaky, extra mäso a masť. Spočiatku som dokázala zohnať aj cukor a čokoládu, ale to sú potraviny, ktoré sú v poslednom čase čoraz nedostupnejšie a podarí sa mi ich nájsť len občas. Zoženiem čaj. Zoženiem slaninu. Vďaka mne zostávajú amsterdamskí boháči pekne pri tele. Zháňam veci, bez ktorých by sme sa teraz museli zaobísť, keby sme nevedeli, kde ich hľadať.

Čo sa týka mojej poslednej otázky tomu vojakovi – či je táto ulica jeho nové stanovište –, želala som si, aby mi na ňu odpovedal. Pretože ak tam na rohu bude odteraz každý deň, mala by som buď uvažovať nad tým, že sa s ním spriatelím, alebo zmeniť trasu.

Prvú zastávku dnešného dopoludnia mám naplánovanú u slečny Akkermanovej, ktorá býva so starými rodičmi v jednej z tých staro-

bylých budov blízko múzeí. Pre slečnu Akkermanovú sú krémy a rúž. Minulý týždeň to bol parfum. Je to jedna z mála žien v mojom okolí, ktoré sa o takéto veci ešte vždy poctivo starajú. Raz mi povedala, že dúfa, že ju jej priateľ požiada o ruku do budúcich narodenín. Ale veď ľudia mŕňajú peniaze aj z bizarnejších dôvodov.

Dvere otvorí s mokkými vlasmi natočenými na vlásenkách. Zrejme má dnes večer schôdzku s Theom.

„Hanneke! Poď ďalej, zájdem si po peňaženku.“ Vždy si nájde zámienku, aby ma pozvala dovnútra. Myslím, že sa tu cez deň nudí – sama so starými rodičmi, ktorí hovoria príliš nahlas a cítiť z nich kapustu.

Priestory domu sú nevetrané a tmavé. Za dverami do kuchyne sedí pri raňajkách jej dedko. „Kto je to?“ zavolá.

„Prišla zásielka, starký,“ kričí slečna Akkermanová cez plece.

„Kto?“

„Je to pre mňa.“ Obráti sa naspäť ku mne a stíši hlas. „Hanneke, musíš mi pomôcť. Theo sem dnes príde, aby sa starých rodičov spýtal, či sa môžem presťahovať k nemu do bytu. Potrebujem vymyslieť, čo si mám obliecť. Zostaň tu, ukážem ti svoje možnosti.“

Nedokážem si predstaviť šaty, ktoré by jej starých rodičov vedeli presvedčiť, že môže bývať s priateľom pred svadbou, hoci viem, že by to nebolo prvý raz, čo sa táto vojna podpísala na tom, že sa mladý pár vzoprel tradícii.

Keď sa slečna Akkermanová vráti do foyeru, predstieram, že porovnávam tých dvoje šiat, ktoré priniesla, ale v skutočnosti iba sledujem hodiny na stene. Nemám čas byť spoločenská. Len čo jej poviem, aby